

de Bestemmelser, der hovedsagelig skyldes dette høje Ting. Jeg har derfor ikke noget mod, at der nu er blevet givet Lejlighed for et af dette Tings Flertals Medlemmer til at give en Forklaring af, hvad der har været Meningen med Bestemmelserne i Københavns Kommunes Skattelov af 1910. Men jeg maa tilstaa, at de Oplysninger, som jeg har faaet gennem den ærede Ordførers Udtalelser, hverken have været meget klar- gørende eller fyldestgørende for mig. Den ærede Ordfører sagde Gang efter Gang, at det, det drejede sig om, var Bestemmelsen i § 1. Vel, saa spørger jeg: Hvorfor har man saa ikke taget Konsekvensen af det, som den ærede Ordfører siger har været Meningen med § 1? Hvorfor har man saa ikke taget Konsekvensen af den Opfattelse og ladet den være den gældende, da man i dette høje Ting affattede § 27, og affattede denne Paragraf paa en saadan Maade, at det blev muligt at opfylde de Krav, som det efter Ordførers Udtalelser har været Meningen at ville stille? Hvorfor har man i § 27 sat Bestemmelser, der gøre det — jeg vil ikke sige lige saa vanskeligt som efter Loven af 1861 med dens faste Skatteprocent, men dog gør det overordentlig vanskeligt for ikke at sige umuligt at holde sig til den bogstavrette, strikte Opfyldelse af Bestem- melsen i § 1? Hvis det har været Meningen fra de Medlemmers Side, der specielt af- fattede § 27, at nu skulde det herefter være saaledes, at hvert Aar skulde der nøjagtig skaffes Balance, og denne Balance skulde tilvejebringes paa den Maade, at Indkomst- skatten skulde være bevægelig — op eller ned, for hvert Aar, ligesom Budgettet nu krævede det —, saa maatte man have sat andre Bestemmelser i § 27, der havde gjort det muligt at afholde Valg, om det saa skulde være hvert Aar i en Valgperiode, i Stedet for, at det nu kun kan ske een Gang. Og saa maatte man have undladt at sætte noget ind om, at Kommunalbestyrelsen sætter den Tillægsprocent, man maatte finde nødvendig. Thi det er i Virkeligheden at sige noget andet, end man har ment. Man har altsaa efter den ærede Ordførers Mening ment, at det skulde fremgaa ved et simpelt Regnestykke, hvad Skatteprocenten skulde være. Men saa skulde man ikke have sat noget om, at Kommunalbestyrelsen skulde votere noget som helst om den Sag, thi da fremgik Skatteprocenten uden videre af Budgettet, saaledes at enhver kunde finde den. I saa Tilfælde vilde det altsaa være ret meningsløst at sætte nogen som helst Bestemmelse i § 27 derom.

Som sagt, jeg har ikke noget mod at

besvare denne Forespørgsel, og jeg har nu gjort Rede for, hvad der har været det til Grund liggende for Ministeriets Svarkri- velse, først og fremmest den rent praktiske Forstaaelse af, hvorledes Lovens Bestem- melse vilde komme til at virke og kunde komme til at virke, hvis man opfattede denne paa anden Maade. Jeg har altsaa ikke haft noget mod at gøre Rede for dette, men jeg skal ikke nægte, at jeg vilde ogsaa have sat Pris paa, om der fra de Herrers Side noget klarere kunde have været gjort Rede for Bestemmelserne i § 27, der, som jeg har vist, indeholde Vanskelighederne, og deres Overensstemmelse eller rettere Uoverensstemmelse med Bestemmelserne i § 1, saaledes som man vil sige, den skal forstaaes, til Forskel fra, hvorledes den er bleven forstaaet gennem den lange Aar- række fra 1861 til 1910. Om den videre Forhandling — hvis Forhandlingen bliver længere — kan bringe Klarhed i saa Hen- seende, og om den kan resultere i et Ønske om at faa en anden Redaktion af § 27, er noget, som de ærede Forespørgere og dette Tings Medlemmer ere Herr over. Jeg har selvfølgelig ikke det mindste mod at være medvirkende til at faa det Udtryk, som Lovgivningsmagten har ønsket skulde gives. Men saaledes som § 27 nu en Gang er affattet, maa man indrømme, at naar alt tages i Betragtning, er det komplet umuligt at holde sig strikte til Bestem- melserne i § 1. Og naar jeg for mit Ved- kommende ikke har nærret nogen Betænke- lighed ved ikke bogstavret at følge Bestem- melsen i § 1, er det ikke mindst, fordi man i en saa lang Aarrække, til Trods for Bestemmelserne i den daværende § 5, har maattet se gennem Fingre, paa Grund af andre Bestemmelser i Loven, med, at § 5 — § 1 i den nuværende Lov — ikke bog- stavret kunde opfyldes. Naar man den Gang sagde: Der er andre Bestemmelser i Loven, der gøre, at man trods det, at alt skal dækkes, maa finde sig i et Underskud, saa har jeg ment at være berettiget til at sige, at Bestemmelsen i den nugældende § 27 gør, at det fremdeles kan blive nød- vendigt, at der er et Underskud — maaske et Overskud — paa Budgettet. Saa har jeg skønsommæssig — det skal jeg gerne ind- rømme — sagt, at 290,000 Kr. er ikke et saa stort Beløb, at det volder nogen Betænke- lighed. Dermed er ikke sagt, at 3—400,000 Kr. ogsaa vilde kunne passere. Der er kun svaret paa det ene, der er spurgt, om de 290,000 Kr. ere et saa stort Beløb, at man af den Grund skal tage et Skatteprocent- tillæg af 25 eller 23 eller 27, eller hvad